

Αθωνική

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 21^ο

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΗ ΚΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 248

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΩΔΗ εἰς τὴν ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ψάλλεται σέ ἤχο πλ. α'
Πρὸς τὸ Ἑσαΐα χόρευε

Ἁγίου Νεκταρίου

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ, προσφέρειν σοι ὠδὰς πόθου ἐκ ψυχῆς, ἠρξάμην Πανάμωμε, ἐκλιπαρῶν, δός μοι τὴν ἰσχύν, ἴν' ἐπαξίως σέ ἀνυμνήσω, Παναγία μου.

Βέλη κατετρώθη μου, σὴς ἀγάπης πόθω ἢ ψυχῇ, καὶ ἔδραμεν Ἄγνη, ὡς ἀσματική, νεάνις ὀπίσω σου. Παρακαλῶ φάνηθι κάμοι καὶ τὰς ἀγκάλας σου ἀνοιξόν μοι, Παναγία μου.

Γνοὺς τὴν εὐσπλαγγιάν σου, καὶ τὸ ἄμετρον τῶν οἰκτιρμῶν, κατέφυγον εἰς σέ τὸν πανασφαλῆ, λιμένα Πανάμωμε. Τίς γάρ Ἄγνη θέλει ὡσπερ σύ, τὴν σωτηριάν μου; Ἦν καὶ δός μοι, Παναγία μου.

Δέσποινα Πανάμωμε, μὴ ἀπόση μου τοὺς στεναγμούς. Βοήθει μοι Ἄγνη, ἵνα λυτρωθῶ, κακῆς συνθηθείας μου, καὶ τῶν δεινῶν φαύλων ἐννοιῶν, καὶ τῷ Νυμφίῳ μου, ἄρμυσόν με Παναγία μου.

Ἐχεις ὡς Βασίλισσα, ἐξουσίαν πᾶσαν καὶ ἰσχύν, οὐδὲν ἀδυνατεῖ σου τῇ προσταγῇ, διό σοὶ προσπέφευγα, τοῦ πονηροῦ ρῦσαι με, Ἄγνη, καὶ τῆς κολάσεως λύτρωσαι με, Παναγία μου.

Ζῆλον πρὸς τὸν ἔνθεον, ἔλκυσόν με Μητέρα τῆς ζωῆς. Εὐθείαν εἰς ὁδὸν εὐθύνον καμοῦ, τοὺς πόδας Πανάμωμε, οὐκ ἔχω γάρ πλὴν σου βοηθόν. Τῇ παρακλήσει μου, κάμφθητί μοι Παναγία μου.

Ἥλιε μου πάγχρυσε, ὁδηγέ μου, δόξα μου, χαρά, ἢ μόνη ἐλπίς καὶ καταφυγή, καὶ Μητέρα φιλόστοργος, τὸν τῆς ψυχῆς πόθον μου ἄγνη, δέξαι καὶ σῶσόν με, τὸ σὸν τέκνον, Παναγία μου.

Θέαμα λαμπρότατον, ὑπερβαίνον νοῦν τῇ καλλονῇ, Ἀγγέλων χαρμονή, δόξα οὐρανῶν, Ἁγίων ἀγλαΐσμα, τό ποθητόν καὶ θεοειδές, βλέπειν σοῦ πρόσωπον, ἐκεῖ δός μοι Παναγία μου.

Ἥλαθι Παντάνασσα, ἐλεῆμων Μητέρα ἀγαθή. Τοῦ πλήθους τῶν κακῶν μου συμπαθῶν σου δέομαι πλύνον με, καὶ ἐν καιρῷ δίκης τῆς φρικτῆς, Δέσποινα ρῦσαι με, τῆς γεέννης Παναγία μου.

Κλίνον ὑπεράμωμε, σοῦ τό θεῖον οὐς εἰς τὴν ἐμὴν παράκλησιν Ἄγνη καὶ δαιμονικῆς, δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ ἀλγεινῆς ρῦσαι με φλογός, σύ γάρ εἶ ἔλεος, καὶ ἐλπίς μου Παναγία μου.

Λύτης με ἐκλύτρωσαι, ἢ τεκοῦσα Μητέρα τὴν χαράν, Χριστόν τὸν τῶν ψυχῶν θεῖον ἔραστήν, κάμει χαροποίησον, ἢ χαρμονή καὶ ὁ γλυκασμός, τῶν ἀγαπώντων σε, ἐκ καρδίας Παναγία μου.

Μὴ ἐγκαταλείπης με, ἢ ἐλπίς μοι καὶ καταφυγή, εἰ γάρ καὶ ἀπορῶ πάσης ἀρετῆς, ἀλλ' οἶδας τὸν πόθον μου, καὶ τὴν πρὸς σε ἔφεσιν Ἄγνη. Τῇ ἀσθενείᾳ μου, δός τὴν ρῶσιν Παναγία μου.

ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος στοῦ ἐπόμενου τεύχους

Γερόντων

✘ Νά μὴν καταριέστε. Εἶναι μεγάλη ἄμαρτία ἢ κατάρα. Ἄν εἶναι δίκαιη, κολλάει σάν ζυμάρσι σ' ἐκείνον ποῦ ἀπευθύνεται. Ἄν πάθῃ κακό αὐτός, ἐσεῖς φέρετε τὴν εὐθύνη. Ἄν, ὅμως, εἶναι ἀδίκη, χτυπάει σάν τὸ τόπι καὶ γυρίζει πίσω σ' ἐσᾶς.

✘ Θά ἐρῆθαι καιρός ποῦ ὁ ἕνας δὲν θά θέλῃ νά δῆ τὸν ἄλλον. Θ' ἀλλάξῃ ὁ κόσμος. Τὸ μεγάλο ποτάμι δὲν ἤρθε ἀκόμη, πίσω εἶναι. Ἐξομολογηθεῖτε, κοινωνήστε. Δὲν ξέρουμε τὴν ὥρα μας. Θά ἔχετε ὅλα τὰ καλά, ἀλλὰ δὲν θά τὰ χαίρεστε.

† Πατὴρ Ἰάκωβος

✘ Νά ἔχῃς πίστι στὸν Θεό. Ὅταν λές κάτι νά τὸ πιστεῦς καὶ νά μὴν ἔχῃς μέσα σου τὸ "ναί" καὶ τὸ "ὄχι". Μὲ ἄλλα λόγια νά μὴν ταλαντεύεσαι στὴν πίστι σου.

✘ Πρέπει νά κάνουμε ὑπομονή, νά μὴν κακολογοῦμε κανέναν, οὔτε νά βρίζουμε, οὔτε νά καταφεύγουμε στὰ δικαστήρια. Ὁ Θεός ξέρει καὶ μπορεῖ νά μᾶς ἀνοίξῃ πηγές εὐλογίας.

† Γέρων Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει τίποτε μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν κλήσι τοῦ Χριστιανοῦ. Ἀλλὰ ὅσο ὑψηλότερος εἶναι ὁ σκοπός, τόσο δυσκολώτερη εἶναι ἡ πραγματώσι του.

✘ Δὲν μπορούμε νά ζήσουμε χριστιανικά χωρὶς ἐμπνευσι. Ἄν κάποιος ἀληθινός καλλιτέχνης ζεῖ ἡμέρα καὶ νύχτα μὲ τίς εἰκόνες τῆς τέχνης του, τότε ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουμε νά εἶμαστε πιὸ προσεκτικοί. Ὀφείλουμε νά ὑπερβούμε τίς προσπάθειες τοῦ καλλιτέχνη.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Νά ἀγαπᾶς τὴν ταπεινώσι. Τὸ νερό, ὅταν βρέχῃ, δὲν μένει στὶς κορυφές τῶν βουνῶν, ἀλλὰ κατεβαίνει στὶς πεδιάδες.

✘ Ἀσφαλίζουμε τίς θύρες καὶ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας μας. Ἔτσι πρέπει νά ἀσφαλίζουμε καὶ τῆς ψυχῆς μας τίς αἰσθήσεις.

✘ Ἄν μὲ τὴν μάθησι δὲν μορφώνεται κάποιος, δὲν διορθώνεται, δὲν ἐξευγενίζει τὴν ζωὴ του, σέ τίποτε δὲν τὸν ὠφελεῖ.

† Γέρων Ἱερώνυμος Αἰγίνης

Μέγάλη κατάνυξι θά έορτασθῆ καί φέτος ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου στήν Μονή τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελά καί θ' ἀντηχήσουν οἱ ψαλμωδίες στό Βέρμιο, ὅπως γινόταν παλιά στήν Παναγία Σουμελά στό ὄρος Μελά, τό λίκνο τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Χιλιάδες Ἑλληνες ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα θά σπεύσουν νά προσκυνήσουν τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς "πρόσφυγος", ἔργο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκά, πού ἱστορήθηκε στήν Θήβα, μαζί μέ ἄλλες δύο εἰκόνες τόν 4ο αἰῶνα. Μετά τόν θάνατο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκά, ὁ μαθητής του Ἀνανίας

Οἱ γιατροί διέγνωσαν ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά ζήση. Τόν μετέφεραν στήν Μονή γιά νά διανυκτερεύσει, καί οἱ Μοναχοί ζήτησαν τήν βοήθεια τῆς Παναγίας. Τότε -ὡ τοῦ θαύματος- ὁ σουλτάνος θεραπεύτηκε καί προσκύνησε μέ εὐλάβεια τήν εἰκόνα!

Στίς 19 Δεκεμβρίου τοῦ 1923 οἱ Μοναχοί ἐξεδιώχθησαν ἀπό τήν Μονή, ἡ ὁποία δέχθηκε ἐπιδρομές ἀπό λαθροθήρες καί ἐρημώθηκε.

Πρῖν φύγουν οἱ τελευταῖοι Μοναχοί, Ἱερεμίας καί Ἀμβρόσιος ὁ Σουμελιώτης, πήραν τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τόν σταυρό μέ τά πολύτιμα πετράδια τοῦ Ἐμμανουήλ Κομνη-

Παναγία Σουμελά

μετέφερε τήν εἰκόνα στήν Ἀθήνα καί τήν τοποθέτησε ὡς "Παναγία Ἀθηνιώτισσα" στόν Παρθενῶνα, πού εἶχε μετατραπῆ τότε σέ ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἐκεῖ ἔμεινε γιά λίγα χρόνια καί, μετά, τοποθετήθηκε στόν νεόκτιστο ναό τῆς Μεγάλης Παναγίας, στήν στοά τοῦ Ἀδριανοῦ (ὁ ναός αὐτός καταστράφηκε στήν μεγάλη πυρκαϊά τοῦ 1885 καί κατεδαφίστηκε).

Τό 385 μ.Χ. ἡ εἰκόνα μεταφέρθηκε στόν Πόντο. Κατά τήν παράδοσι, ἡ Παναγία παρουσιάσθηκε στούς Μοναχοῦς

νοῦ καί τό χειρόγραφο Εὐαγγέλιο τοῦ Ὁσίου Χριστοφόρου καί τά ἔθαψαν σέ κρύπτη κάπου κοντά, στό Μετόχι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Κάπου πού μόνον ἐκεῖνοι γνώριζαν. Ὅταν τό 1931 ἄρχισαν νά ἐξομαλύνονται οἱ σχέσεις

ἡ ἱστορική διαδρομή

Ἑλλάδος καί Τουρκίας, ὁ πρωθυπουργός Ἰσμέτ Ἰνονοῦ

πραγματοποίησε ἐπίσημη ἐπίσκεψι στήν Ἀθήνα. Ὁ Πόντιος ὑπουργός Λεωνίδα Ἰασωνίδης παρεκάλεσε τότε τόν πρωθυπουργό Ἐλευθέριο Βενιζέλο νά ζητήσει ἀπό τόν Ἰνονοῦ νά ἐπιτρέψῃ στόν Μοναχό Ἀμβρόσιο τόν

μίας εἰκόνας 1700 ἐτῶν

Βαρνάβα καί Σωφρόνιο (θεῖο καί ἀνηψιό) καί τούς ζήτησε νά ἱδρῦσουν Μοναστήρι στό ὄνομά της στόν Πόντο καί νά ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ τήν εἰκόνα της. Πράγματι οἱ δύο Μοναχοί, μέ τήν εἰκόνα στά χέρια, μετέβησαν στόν Πόντο. Τό 386, ἐπί αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, βρῆκαν ἕνα σπήλαιο στό ὄρος Μελά, 46 χιλιόμετρα νότια τῆς Τραπεζοῦντος, καί ἱδρυσαν ἐκεῖ τό Μοναστήρι τῆς Παναγίας Στοῦ Μελά (Σουμελά).

Ἡ θαυματουργή εἰκόνα παρέμεινε στόν Πόντο γιά 1.545 χρόνια. Στό διάστημα αὐτό πολλοί βυζαντινοί αὐτοκράτορες τήν προσκύνησαν, ἀκόμα καί σουλτάνοι, πού ἔδωσαν ὅλοι χρυσόβουλα καί φερμάνια στήν Μονή. Ὁ σουλτάνος Σελίμ, κατά τήν διάρκεια ἑνός κυνηγιοῦ, ἀρρώστησε καί ὑπέφερε ἀπό φρικτοῦς πόνους.

Σουμελιώτη νά πάη στήν Μονή Σουμελά καί νά πάρῃ τά κρυμμένα ἱερά κειμήλια.

Πράγματι, ὁ Ἀμβρόσιος πῆγε στό Μετόχι τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, συνοδευόμενος ἀπό τόν ἐκπρόσωπο τοῦ Πατριαρχείου Ἀλέξανδρο Βασιλείου καί ἕναν Τούρκο ἀξιωμα-

τικό τῆς Ἀστυνομίας, βρῆκε τά κειμήλια ἐκεῖ πού τά εἶχαν κρύψει, τά ἔφερε στήν Ἀθήνα, καί ἡ τότε κυβέρνησι τά τοποθέτησε στό Βυζαντινὸ Μουσεῖο.

Ἐπειτα ἀπό 62 χρόνια, τό 1993, ἡ εἰκόνα τῆς "πρόσφυγος Παναγίας" μεταφέρθηκε, μέ ἀπόφασι τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, ὕστερα ἀπό παράκλησι τῶν Ποντίων ἀντιπροέδρου τῆς Βουλῆς Ἰσαάκ Λαυρεντίδη καί τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος Παν. Τανιμανίδη, μέ μεγάλες τιμές στό Βέρμιο, ὅπου βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Τί ἀπέγιναν ὅμως οἱ ἄλλες δύο εἰκόνες τῆς Παναγίας, πού εἶχαν ἱστορηθῆ ἀπό τόν Εὐαγγελιστῆ Λουκά;

Ἡ μία θρῖσκεται στήν Μονή τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου στά Καλάθρυτα καί ἡ ἄλλη στήν Μονή Κύκκου (Ἁγίας Ἐλεούσας) στήν Κύπρο.

Ὅταν, τό 1960, ὁ ἀρχηγός τῆς ΘΟΚΑ Γεώργιος Γρίβας ἐπισκέφθηκε τήν Μονή τῆς Παναγίας Σουμελά στόν Πόντο, μίλησε μέ συγκίνησι γιά τήν Μονή Κύκκου, στήν ὁποία ὁ ἴδιος καί τά παλλικάρια του εὗρισκαν καταφύγιο. "Προσευχόμασταν στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας", εἶπε, "καί παίρναμε δύναμι καί ἐλπίδα γιά τόν σκληρό ἀγῶνα πού διεξάγαμε".

Ἄλλωστε οἱ Μονές ἦταν πάντα καταφύγια, στήν Ἑλλάδα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21 καί στόν Πόντο τῶν χριστιανῶν πού ἐδιώκοντο ἀπό τούς Τούρκους.

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Όταν ο Άββας Σέργιος ο αναχωρητής πήγε στο όρος Σινά, ο Ήγούμενος του ανέθεσε την φύλαξη των ημιόνων της Μονής.

Μία ημέρα έφυγε με τους ημιόνους σε διακοπία. Καθ' οδόν όμως συνάντησε ένα λιοντάρι ξαπλωμένο, πού τους έκλεινε τον δρόμο, και τα ζώα του δεν μπορούσαν να περάσουν. Πήρε τότε ο Άββας Σέργιος έναν άρτο και τον έδωσε στο θηρίο λέγοντας:

- Πάρε την εύλογία των πατέρων και πήγαινε λίγο παραπέρα, γιά να περάσωμε.

Και τό λιοντάρι -ώ του θαύματος- σηκώθηκε, πήρε τό ψωμί πού του έδωσε ο Άββας, έκανε μετάνοια και ανεχώρησε, αφήνοντάς τους ελεύθερο τον δρόμο.

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

Ένας από τους μαγείρους της Μονής του Όσιου Άντωνίου, όπου ασκήτευε ο Όσιος Ίσαάκ, θέλησε κάποτε να τον πειράξει και του είπε:

- Πάτερ Ίσαάκιε! Νά, εκεί στο δέντρο κάθησε ένας κόρακας. Πήγαινε να τον πιάσης και φέρ' τον εδώ!

Έκείνος έβαλε βαθεία μετάνοια, βγήκε έξω, σκαρφάλωσε στο δέντρο και έπιασε τον

κόρακα χωρίς δυσκολία. Τό πουλί δεν τρώμαξε, ούτε προσπάθησε να πετάξει. Αφέθηκε να τό πιάση ο Όσιος στα άσκητικά του χέρια και να τό πάη στο μαγειρείο.

Έμειναν αποσβολωμένοι οι μάγειροι όταν είδαν τ' άποτελέσματα της απλότητας και της ύπακοης του Όσιου. Ένημέρωσαν μάλιστα τον Ήγούμενο και τους Μοναχούς, πού από τότε άρχισαν να τον τιμούσαν χαρισματούχο.

ΚΑΝΟΝΑ ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΛΟ

Ο Γερο-Χατζηγεώργης είχε έναν λαχανόκηπο, τον οποίο περιποιείτο καθημερινώς με μεγάλη εύχαρίστησι. Κάποια ημέρα βρήκε μερικά από τά λαχανικά του μισοφαγωμένα και πατημένα. Αυτό επανελήφθη και τίς επόμενες ημέρες, και ο Γέροντας κατάλαβε ότι κάποιος ζώο έμπαινε κρυφά στον κήπο του και έκανε την ζημιά.

Άποφάσισε λοιπόν να παραφυλάξη ένα

βράδυ και να πιάση τον... κλέφτη.

Κάθησε πίσω από τον κορμό ενός δένδρου και περίμενε ύπομονετικά. Τά μάτια του είχαν άρχισει να κλείνουν από την νύστα, όταν άκουσε θροίσμα φύλλων. Ένα άγριογούρουνο είχε πιάσει με τά δόντια του ένα λάχανο και τό τραβούσε με δύναμι. Ο Γερο-Χατζηγεώργης σηκώθηκε, έκανε τό σημείο του σταυρού και τό άγριογούρουνο έμεινε ακίνητο. Μετά τό έπιασε από τό αυτί και τό έκλεισε «κανόνα» στον σταύλο. Τρεις ώρες τό άφησε εκεί μέσα. Μετά άνοιξε την πόρτα και τό άφησε να φύγη, προστάζοντάς το να μην ξαναπατήση τό πόδι του στον κήπο, γιατί θα είχε διπλό κανόνα. Από την ημέρα εκείνη, τό άγριογούρουνο δεν ξαναφάνηκε

Σίμωνος μοναχού

Απο το **ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ**

ΣΟΦΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Κάποτε ανέβηκε στο Μοναστήρι του Όσιου Παχωμίου ένας φιλόσοφος, με σκοπό να μελετήσει τί λογής άνθρωποι ήταν οι Μοναχοί, και ζητησε να δη τον Γέροντα και να του μιλήση. Ο Παχώμιος, μη θέλοντας να παρουσιαστή ο ίδιος, έστειλε τον Μοναχό Κορνήλιο για ν' αντιμετώπιση τον επισκέπτη, βέβαιος πως ή Χάρις του Θεού δεν θ' άφηνε άβοήθητο τον μαθητή του.

Λέει, λοιπόν, ο φιλόσοφος στον Κορνήλιο: - Έχω βέβαια άκούσει πως οι Μοναχοί είστε άνθρωποι συνετοί και διδάσκετε πράγματα σοφά. Δεν άμφισβητώ τούτη την φήμη, μά εκπλήσσομαι πού ήρθατε εδώ στον τόπο μας να διδάξετε, έναν τόπο όπου πλεονάζει ή σοφία και ή σύνεσι, καθώς παραδέχεται όλη ή οικουμένη.

Ο Κορνήλιος άποκρίθηκε: - Μοιάζουμε, είναι αλήθεια, μ' ανθρώπους πού ήρθαν να πουλήσουν ελιές σε μέρος ελαιοπαραγωγικό, και τούτο φαίνεται άστοχο· μά είναι γνωστό πως οι ελιές οι δικές σας χρησιμοποιούνται μόνο για να βγάσουν λάδι, όχι για να συντηρούνται στην άλμη και να φυλάγονται. Έμεις ήρθαμε να διδάξουμε τή νέα χρήσι τούτου του καρπού. Και είμαστε τό άλάτι.

Ο φιλόσοφος δεν μπόρεσε να κρύψη τον θαυμασμό του για την εύστοχη άπάντησι του Μοναχού· χαίρησε διακριτικά κι έφυγε.

Οταν επέστρεψε στην πόλι, διηγήθηκε όσα είδε και άκουσε στο Μοναστήρι, διακηρύσσοντας συνάμα και την πεποίθησι του για την άνωτερότητα της σοφίας των Μοναχών.

Ένας συνάδελφος του, με έπαιρι περιεργισή, δήλωσε πως θ' ανέβαινε αυτός να βάλη τά πράγματα στην θέσι τους. Έφτασε, λοιπόν, στο Μοναστήρι, γύρεψε τον Γέροντα, και ο Παχώμιος, γεμάτος έμπιστοσύνη στην θεία Χάρι, έστειλε για συζητητή τον Μοναχό Θεόδωρο, πού αν και φοβόταν ν' αντιμετώπιση τον φιλόσοφο, δεν μπόρουσε και ν' άρνηθη.

Μόλις βλέπει τον καλόγερο ο επισκέπτης, παίρνει ύφος ειρωνικό και τον ρωτάει αν ξέρη "ποιός πέθανε χωρίς να γεννηθῆ, ποιός γεννήθηκε μά δεν πέθανε ποτέ και ποιός, αν και πέθανε, δεν αποσυντέθηκε τό κορμί του".

Ο Θεόδωρος είχε την άπάντησι έτοιμη: - Ο Άδάμ πέθανε ενώ δεν είχε γεννηθῆ με τον συνηθισμένο τρόπο, ο Ένώχ δεν πέθανε και ή γυναίκα του Λώτ δεν έλιωσε, άφου τό κορμί της μεταβλήθηκε σε άλάτι.

Ο φιλόσοφος δεν μπόρεσε παρά να παραδεχθῆ την άπάντησι και καταντροπιασμένος γύρισε πίσω.

ΠΑΝΑΓΙΑ ἢ ΤΡΙΧΕΡΟΥΣΑ

Η εικόνα της Παναγίας της Τριχερούσης, πού βρίσκεται σήμερα στην Ι. Μ. Χιλανδαρίου του Αγίου Όρους, είναι από τις πιο παλαιές πού υπάρχουν στον κόσμο. Συνδέεται με τον μεγάλο Πατέρα της Εκκλησίας και φιλόσοφο Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, τον μεγάλο ύμνογράφο.

Ο Ιωάννης ήταν υπέρμαχος των ιερών εικόνων και πολέμιος των εικονομάχων. Στρεφόταν μάλιστα έναντιον του ύποκνητου και πολεμίου των εικόνων, αυτοκράτορος Λέοντος του Ίσαυρου. Ο Ιωάννης, πού ζούσε στην Δαμασκό (8ος αιώνας) είχε μεγάλη κρατική θέση κοντά στον άρχοντα της πόλεως. Ο αυτοκράτορας Λέοντας, γνωρίζοντας την αντίθεση του Ιωάννη, τον έσυκοφάνησε με πλαστογραφημένη επιστολή προς τον άρχοντα της Δαμασκού. Την επιστολή αυτή, ύποτίθετο, την είχε γράψει ο Ιωάννης προς τον αυτοκράτορα, με πνεύμα έχθρικό προς τον άρχοντα της Δαμασκού, ύπονοώντας ότι ήταν προδότης. Μ' αυτό τον τρόπο ο αυτοκράτορας ήθελε να εκδικηθί τον Άγιο. Ο δέ άρχοντας της Δαμασκού, πού δέν ύποπτεύθηκε την δολοπλοκία του αυτοκράτορα, γεμάτος θυμό, διέταξε να κόψουν άμέσως τό δεξί χέρι του Ιωάννη.

Πρός τό τέλος της ημέρας, ο Ιωάννης, πού υπέφερε από φρικτούς πόνους, παρακάλεσε τον άρχοντα να του επιστρέψη τό κομμένο χέρι, κάτι πού έγινε. Ο πονεμένος Ιωάννης την νύχτα εκείνη κλείσθηκε στό σπίτι του και προσπαθούσε να προσαρμόση την κομμένη παλάμη στην θέση της. Εκεί, μπροστά στην ιερή Εικόνα, κρατώντας τό χέρι, με κλάμα και πίστι θερμή, παρακαλούσε την Παναγία να τον θεραπεύση προκειμένου να συνεχίση να υπερασπίζη με την γραφίδα του την Όρθοδοξία και να έλέγηχ τους εικονομάχους. Έτσι προσευχόμενο τον πήρε ο ύπνος. Καί τότε είδε την Θεοτόκο και την άκουσε να του λέη:

- Ιωάννη, ίδου ή χείρ σου είναι ήδη υγιής. Του λοιπού εκπλήρωσον εκείνο τό όποϊον μου ύπεσχεθής εν τη προσευχη σου.

Τότε ξύπνησε ο Ιωάννης και άρχισε να ψηλαφή τό δεξί του χέρι. Εξεπλάγη μόλις διαπίστωσε ότι ήταν στην θέση του! Συγκινημένος, γονάπισε μπροστά στην Εικόνα της Θεοτόκου και άρχισε να την εύγνωμονή για την εύεργεσία της. Στην συνέχεια, παρήγγειλε και του κατασκεύασαν μιά άσημένα παλάμη και την τοποθέτησε επάνω στην Εικόνα της Παναγίας, ή όποια έκτοτε έπωνομάσθηκε "Τριχερούσα".

Τό θαύμα της ίάσεως του Ιωάννη έξεπληξε τους κατοίκους της Δαμασκού, άκόμα και τον άρχοντα, ο όποϊος κατάλαβε την συκοφαντία. Του έδωσε μάλιστα την άδεια - πού

ζητούσε από καιρό επίμονα ο Άγιος- να φύγη και να μονάση στην Ι. Μ. του Αγίου Σάββα του Ήγιασμένου, κοντά στα Ίεροσόλυμα, όπου συνέχισε τον άσκητικό του άγωνα και τό συγγραφικό και ύμνογραφικό του έργο, όπως είχε ύποσχεθί στην Θεοτόκο. Φεύγοντας από την Δαμασκό πήρε μαζί του την Ιερή Εικόνα της Παναγίας της Τριχερούσης. Η Εικόνα παρέμεινε στην Λάυρα του Αγίου Σάββα από τά μέσα του 8ου αιώνα μέχρι τον 13ο αιώνα. Τότε επισκέφθηκε την Ι. Μονή ο Αρχιεπίσκοπος Σερβίας Σάββας, στον όποϊο δωρήθηκε ή Εικόνα. Ο Αρχιεπίσκοπος, με τον πατέρα του Συμεών, βασιλέα της Σερβίας, είχαν κτίσει χωριτερα την Ι. Μ. Χιλανδαρίου στό "Άγιον Όρος, περι τό 1197.

Τό πόσα χρόνια έμεινε ή Εικόνα στην Σερβία είναι άγνωστο. Εκείνο πού γνωρίζουμε είναι ότι, μετά από καιρό, ή Εικόνα της Τριχερούσης τοποθετήθηκε πάνω σ' ένα μουλάρι, τό όποϊο άφέθηκε ελεύθερο στην θέλησι της Βασίλισσας των Ουρανών. Μετά από αρκετές ήμέρες τό μουλάρι έφθασε στό "Άγιον Όρος και σταμάτησε μπροστά στην Μονή Χιλανδαρίου. Οι Μοναχοί με τιμές τοποθέτησαν την Εικόνα της Θεομήτορος στό ιερό Βήμα του Ναού.

Οταν κάποτε κοιμήθηκε ο Καθηγούμενος, ή έκλογή νέου Ήγουμένου προξένησε ταραχές και έριδες στην άδελφότητα. Την λύσι την έδωσε ή Παναγία Δέσποινα με τον έξησι τρόπο: Ένα πρωί, πού πήγαν οι Μοναχοί στό ναό για Άκολουθία, είδαν πώς, παραδόξως, ή Εικόνα της Τριχερούσης βρισκόταν στην θέση του Ήγουμένου. Επειδή νόμιζαν πώς κάποιος την είχε μεταφέρει εκεί, την έβαλαν ξανά στό ιερό Βήμα, αλλά και την έπομένη την βρήκαν στην θέση του Ήγουμένου, και πάλι την έβαλαν στό ιερό. Διέταξαν μάλιστα να σφραγιστούν οι θύρες του ναού και να έπιτηρούνται. Κι όμως, την άλλη ήμέρα ή Εικόνα βρισκόταν πάλι στό στασίδι του Ήγουμένου. Εκείνη την ώρα κατέφθασε στην Μονή ένας έρμητης και τους διηγήθηκε τό έξησι: Η Παναγία παρουσιάσθηκε στον ύπνο του και του είπε να διαμηνύση στους Μοναχούς να μην ξαναενοχλήσουν την Εικόνα της από την θέση του Ήγουμένου, γιατί αυτή μόνη, διά της Εικόνας της, θά κατέχη στό έξησι την θέση του Ήγουμένου, θά διοική και θά κυβερνά τό Μοναστήρι.

Από τότε, έδώ και άιώνες, ούτε εκλέγεται, ούτε ύπάρχει Ήγούμενος στό Χιλανδάρι, παρά μόνο Προηγούμενος ή Τοποτηρητής του Καθηγούμενου, πού ύπηρετεί τις ύποθέσεις της Μονής. Η θέση του Καθηγούμενου στον ναό είναι πάντα κενή και σ' αυτή δεσποζει ή ιερά Εικόνα της Τριχερούσης. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

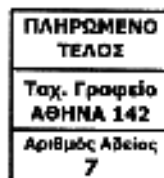
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ύπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με